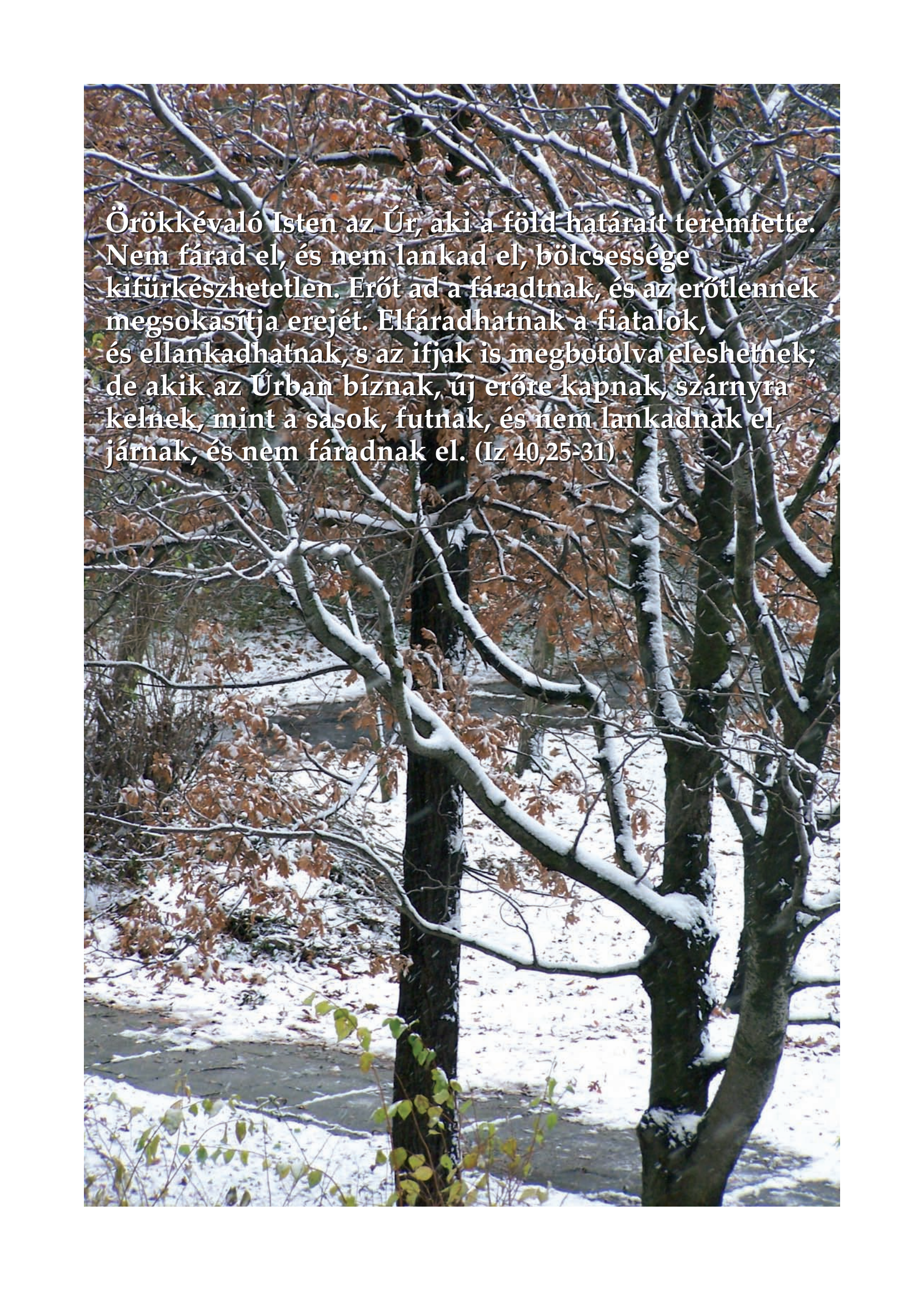

JÓ HÍR

IV. évfolyam, 11. szám
2007. november 28., szerda
Ára: 174 Ft

A PÉCSI EGYHÁZMEGYE LAPJA

A photograph of a winter forest scene. The trees are covered in snow, and the ground is also covered in snow. A stream flows through the forest. The text is overlaid on the image.

Örökkévaló Isten az Úr, aki a föld határait teremtette. Nem fárad el, és nem lankad el, bölcsessége kifürkészhetetlen. Erőt ad a fáradtnak, és az erőtlennek megsokásítja erejét. Elfáradhatnak a fiatalok, és ellankadhatnak, s az ifjak is megbotolva eleshetnek; de akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak el, járnak, és nem fáradnak el. (Iz 40,25-31)

TARTALOM:

<i>Kvanduk Frigyes</i> Isten jóságának ereje	3
Visszatekintő	4-8
<i>Garadnay Balázs</i> Váarakozunk	8-9
Felfrissülünk!	9-10
<i>Kajtár Edvárd</i> Ó-antifónák	10-11
Egy énekiskolás naplójából	11
<i>Kajtárné Tiborcz Mária</i> „...emlékezzünk Miklós püspök jóságára!”	12
Ifjúság	13-16
<i>Dr. Schmidt Pál</i> Életben maradtak a dekrétumok	17-18
Közlemények	19

Címlapfotó: Horváth Gábor

Isten jóságának ereje

Kvanduk Frigyes

Szeretrénk nagyok, tökéletesek lenni – visszavonhatatlanná válni. De csak abban vagyunk tökéletesek, hogy nem vagyunk tökéletesek. Tűnhet ez a szavakkal való játéknak; ha a jelentést keressük, akkor azt kell mondanunk, hogy valami végzetes hiány tartja fogva a szeretetünket, a szívünket.

A Teremtés könyvének első fejezetei Ádámról, Káinról és Noéről szólnak. Mély értelmű történetek ezek, amelyek az emberi történelem múltjának és jövőjének lényegét érzékeltetik. Az Ádámról és Éváról szóló történet néhány képben összesűriti az emberi élet minden dicsőségét és nyomorúságát. Az események nem azt akarják ábrázolni, hogy az ember bűnt követett el és megromlott, hanem sokkal inkább azt, hogy a bűn bennünk van. Ma is bűnöket követünk el. Önmagában egyetlen bűn sem elkerülhetetlen, a rossz mégis újból és újból bekövetkezik. Képtelenek vagyunk megérteni a bűn kezdetét; amikor vétkezünk, lelkünk mélyén lelkiismeret furdalást érzünk, s önmagunktól kérdezzük: hogyan tehettem ilyet?! Ugyan próbálunk mentségeket találni, de ezek nem többek magyarázatnál. A rossz végül is megmagyarázhatatlan ostobaság.

A bűn fájdalmas következményein túl fertőz is. Vannak rossz példák, amelyek megakadályozzák a jó érvényesülését. Történelmünk a legnagyobb bizonyíték arra, hogy a bűn hogyan járja át életünket, közösségeinket. Ezért állítja a Biblia, hogy a bűn uralkodik az emberiség életében. A legjobban a szeretet világa halványul el.

A választás lehetőségei számunkra korlátozottak ugyan, bizonyos mértékben mégis szabadok vagyunk. A helyzetünket azonban arra használjuk, hogy ellent álljunk Isten életének, az örömmel, a szeretetnek, amelyre hivatottak vagyunk. Az összes ember

meghívást kapott az Atyától, ezért egy egységet alkot. Ugyanakkor a bűn egysége is jellemez minket, amely az Atyával szembeni ellenállásban mutatkozik meg. Ez is egység, amely minden oldalról, minden úton érint minket, amelyeken kapcsolatba lépünk egymással. A másik embert sértő bűn mindannyiunk közös világa, a „világ bűne”. Én nem vagyok ártatlan, akit mások rontanak el, hanem én is aláásom, megterhelem mások életét. Ez a „közös” bűn az áteredő bűn, amely az egész emberiség terhe, tehetetlensége, és minden egyes személyes bűnben jelen van. Ugyanakkor az áteredő bűn nem az egyszerű értelemben vett bűn.

Erre a lehetetlenségre, feloldhatatlan ellentmondásra Isten kifürkészhetetlen jósággal, irgalommal válaszol. A bűn hatalmát a jóság ereje, Isten kegyelme töri szét. A Szentírás tanúsítja egyrészt a bűn történetét, de ezzel együtt a kegyelem átalakító szeretetét is felmutatja.

A kegyelem nagyobb ereje minden rossz megoldhatatlanságával szemben abban a hitigazságban kapott megfogalmazást, hogy Mária mentes volt az áteredő büntől. A rossz teljesen távol állt tőle. Az áteredő büntől való mentesség azt jelenti, hogy Máriaiban megszűnt az ellentmondás az Isten világot teremtő, formáló szeretete és az Őt elutasító emberiség között. Egy hasadék nyílt, melyen át beáramlik a fény és eltűnik a sötétség. Isten teremtményt igénylő jósága, szava, és Mária létének egyértelműsége, homály nélküli föltárulása egybeesik. Ez az áteredő büntől való mentesség.

Mária ugyanabban a világban élt, mint mi, kivette részét a világ szenvedéséből, mégsem volt Benne a gonoszság árnyéka sem. Anyánk a szenvedésben, miközben a rosszat Isten kiváló leányaként legyőzte a jóval.

Gyertyás felvonulás Tamásiban

November 9-én Szent Márton püspök tiszteletére gyertyás felvonulást tartottak a tamási plébánia hívei Hegedüs János atya vezetésével. A templomban Szent Márton életéről színdarabot adtak elő, Molnárné K. Németh Ildikó hitoktató nő vezetésével. A rendezvényen közel 300-an vettek részt. A Községi Házban agapéval fejeződött be a nap.

Újratemetés

A Ciszterci Rend pécsi rendháza valamint a Nagy Lajos Gimnázium és Kollégium egykori házfőnöke, igazgatója Kúhn Viktor Szaniszló OCIST. (1895-1970) és a gimnázium egykori tanára Módly László Dezső OCIST. (1887-1969) Pannonhalmán exhumált földi maradványait helyezték el Pécsen a Központi Temetőben november 13-án. *Ardere et lucere!*

Bérmálás Iregszemcsén

Főpásztorunk Iregszemcsén 62 gyermeket részesített a bérmálás szentségében a következő településekről: Iregszemcse, Felsőnyék, Magyarkeszi, Újireg, Kánya, Bedegkér. Püspök atya a homíliájában a bérmálkozóknak a hűségről és a hűtlenségről beszélt: Ha valaki hűtlenné válik, Isten akkor is hűséges marad. Ő, megbocsát! Viszont aki tagad, azt Jézus is megtagadja.

Terménybetakarítási ünnep volt a pécsi Havihegyi kápolnában. A hálaadó szentmise főcelebránsa Lőrincz Sándor esperes volt.

Ministráns kirándulás

Hegedüs János Tamási plébánosa október 13-án Ópusztaszerre vitte kirándulni Tamási és Pári ministránsait, jutalmul hűséges oltárszolgálatukért. A kiránduláson 30 gyermek vett részt.

Jubileumi cserkészbál

2007-ben ünnepli a cserkészmozgalom fennállásnak 100. évfordulóját. 1907-ben egy nyugalmazott angol tábornok, Baden- Powell, 20 fiúval megcsinálta az első cserkész-tábort, Brownsea szigetén. Egy évre rá, 1908-ban kiadta a cserkészmozgalom alapművét a Scouting for boys azaz Cserkészlet fiúknak című könyvét. Ekkor indult igazán világhódító útjára a cserkészlet. 1920-ban Londonban megrendezték az első Cserkész Világtalálkozót. Azóta négy évenként rendezik meg (*olimpia mintájára*). 1933-ban a 4. Világ -dzsembori Magyarországon volt, Gödöllőn, huszonhat ezer cserkész részvételével.

Magyarországon 1912-ben alapították meg a Magyar Cserkészszövetséget. 40 évnyi kényszerű szünet után, 1989-től működik újra hazánkban. Azóta több Világtalálkozón öregbítették magyar cserkészek Magyarország hírét.

Idén, a jubileumi alkalomból „Egy világ – egy fogadalom” volt a jeligeje a XXI. Világ -dzsemborinak, melyet London mellett rendeztek meg. Én is tagja lehettem a magyar kontingensnek, akik arra voltunk hivatottak, hogy a magyar cserkészlet jó hírét vigyük, mutassuk meg a világ számos országából érkező cserkészeknek.

A cserkészcsapat, melynek 8 éves korom óta én is tagja vagyok, éppen idén ünnepli 85. születésnapját. Nagypám is ennek a 217. sz. Keresztény Munkás Ifjú cserkészcsapatnak volt a tagja és öcsémmel Neki köszönhetjük, hogy a cserkészlet számunkra is életformává válhat, ha lesz bennünk kitartás.

2007.november 10-én a cserkészlet 100. és a 217. KMI csapat fennállásának 85. évfordulóját cserkészbállal ünnepeltük meg a Nagy Lajos Gimnázium dísztermében, folyosóin, néhány termében. Két kiállítást is sikerült az érdeklődőknek bemutatnunk. A csapattörténeti kiállításon régi fényképek, naplók, relikviák voltak láthatóak. Nagypám, Mánfai György 1938-as cserkészinge különösen a már idős cserkészársakat hatotta meg. Folyamatos vetítésen a csapat újkori táborainak fotóit láthatták a résztvevők. Az angliai dzsemboriról hozott emlékek, jelvények kiállítása volt a másik érdekesség.

A cserkészbált Kőhegyi István, a 217. sz. KMI cserkészcsapat idős, de még mindig aktív tagja, mint az est fővédnöke nyitotta meg, a legfontosabb eseményeket felelevenítve 1922-től.

A legifjabbak nyitótáncra már a mai kort idézték, lendületes volt a sok munkával betanult tánc.

Teaház és kávézó, táncszínház tarkították a programot, miközben a Díszteremben szólt a talpalávaló a táncolni vágyóknak. Nem tudom, sok vagy kevés volt a résztvevő. De tudom, hogy összefogtunk a városban működő cserkészcsapatokkal, amit köszönünk. Nyitótánc, büfé vagy teaház, kiállítás, pakolás, megint kicsit összehoztak bennünket.

Huszár András

217. sz. Keresztény Munkásifjú Cserkészcsapat

Európa három szeglete

Kulturális fővárosok diákjai találkoztak Pécsen

A Szent Mór katolikus Iskolaközpont szervezésében találkoztak 2010 Európa Kulturális Fővárosainak diákjai Pécsen. Az isztambuli The Koc School és az esseni Burggymnasium fiataljai érkeztek azzal a céllal, hogy megismerjék egymás kultúráját, a különböző népek szokásait, jellegzetességeit. A 2007. október 23. és 27. között megtartott nemzetközi diáktalálkozón egész napos kulturális programsorozattal, ismerkedési lehetőségekkel kedveskedtek a pécsiek vendégeiknek. Az alkalom kiváló lehetőséget nyújtott a kapcsolatépítésre, nyelvgyakorlásra egyaránt.

Október 23-án este a megnyitó ünnepségen Mayer Mihály megyéspüspök beszé-

dében a következőket mondta: *A kulturális főváros lehetőség és feladat. A címben a kultúra kifejezést kívánom aláhúzni. Nem a kultúra egy részét, hanem a teljes kultúrát, amely emberibb emberré tesz minket, és amibe beletartozik a vallási kultúra is, mely nem mentes az istenkapcsolattól. A történelemben még nem találtak olyan népet, amely vallástalan volt, ezért mondhatjuk azt, hogy az ateizmus egy helytelen szocializációnak a téves felfogása.*

Örömmel tölt el, hogy Pécsen családok fogadják az esseni és isztambuli küldötteket. Ez egyrészt lehetőséget ad arra, hogy képet adjunk saját keresztény kultúránkról, másrészt bátorításul szolgálhat, hogy vendégeink is merje-

nek saját hitükről beszélni. Mutassuk fel egymásnak kultúránkat, és közeledjünk egymáshoz nyitottsággal és őszinte bizalommal.

Kövári János önkormányzati képviselő a vízhez hasonlította a kultúrát. Mint mondta, a víz az az elem, mely állandóan jelen van életünkben, azonban igazán csak akkor veszünk róla tudomást, amikor hiányt szenvedünk. A víz lehet sokszínű. Hol kéknek, zöldnek, lilának látszik, a körülötte lévő tárgyak, fények hatására, mégis mindig egy azon elem. A diákok, akik most különböző országokból jöttek, egy-egy cseppek a kultúra tengerében. Rajtuk múlik, hogy a tenger mekkorára duzzad, milyen színes lesz, és mégis milyen homogén szerkezetű.

A diáktalálkozó második napján, „A város, ahogy én látom” / „My Picture of the City” címmel rendezett kiállítást nyitották meg. Ezen eseményen a három város diákjainak munkáit mutatták be a nagyközönség számára a Művészetek és Irodalom Háza termében. Esti programként Kulturális Kavalkád címmel rendeztek előadói estet, ahol különböző zenei, színi és irodalmi produkciókat láthattunk az isztambuli, esseni és pécsi tanulók előadásában. A találkozó emlékére a német, a török és a magyar diákok közös lakatot is elhelyeztek a Janus Pannonius utcában. A látogatás pécsi városismereti vetélkedővel zárult.

Fazekas Orsolya

Kapisztrán Szent János jubileumi év Siklóson

Kapisztrán Szent János halálának 550. évfordulóján hirdette meg Farkas Béla plébános a siklósi egyházközségben a jubileumi évet.

A megemlékezést sugallta az a tény, hogy Kapisztrán Szent János a nándorfehérvári csatához itt is gyűjtött seregéhez katonákat. Ez idő alatt lakhelye a siklósi vár volt. A feljegy-

zések szerint a Siklós mellett fekvő göntéri dombon tartott toborzó beszédet.

A nándorfehérvári győzelemre és szentünk halálára emlékezve 1931-ben, a 475. évfordulón, maradandó emléket állítottak templomunkban. A bejárat felől a diadalív seccojában középen Ő látható, amint prédikál.

2006. október 20-22-e között tartott Triduummal kezdődött a jubileumi év. A három napos lelkigyakorlaton ennek szellemében vett részt az egyházközség Hegedűs Kolos ferences rendi szerzetes atya vezetésével. Megyésfőpásztorunkkal együtt Ő áldotta meg az emléktáblát a vár kápolnájában, amelyet az 550. évforduló tiszteletére helyeztek el. Itt adták elő a Szent Imre Katolikus Általános Iskola diákjai Tamás Alajon OFM Hunyadi - Kapisztrán oratóriumának rövidített változatát. A gyerekek előadása után a

templomban a Siklós Város Vegyeskara énekelt. Az ünnepi szentmisét Mayer Mihály megyés püspök tartotta, melynek keretében tett esküt a megújult egyházközségi képviselőtestület.

2007 nyarán szép zarándok útra keltek a siklósi hívek. Ellátogattak a horvátországi Ilokra, Szerémújakra, ahol Kapisztrán Szent János földi életének utolsó napjait töltötte, és ahol eltemették. Sajnos a törökidőszak és az évszázadok viharai sírhelyét szétrombolták, de emléke és tisztelete megmaradt. A zarándokút Vukováron át vezetett, ahol a kolostort, a templomot és a délszláv háború kivégzettjeinek sírját látogatták meg a siklósiak.

A jubileumi év bezárása ismét Triduummal volt összekötve. (Okt. 19-20-21.). E jeles alkalomra újra ellátogattak hozzánk Hegedűs Kolos ferences rendi szerzetes atya lelkigyakorlatot tartani. A vasárnap esti szentmise előtt a vár kápolnájában most a város iskoláinak hittanosai mutatták be a Kapisztrán Szent János oratóriumot egyszerűsített előadásban. Ezt követte a templomban Haramza László művész gregorián éneklése, melynek

áhitata ráhangolt az esti liturgiára. A szentmise keretében azután Kolos atya által vezetett hálaadó ima zárta be a jeles évforduló megünneplését.”

szöveg: Farkas Béla és Biróné Varga Györgyi
fotó: Biróné Varga Györgyi

Névadójukra, a Mecseknádasdon született Skóciai Szent Margitra emlékeztek a Pécsi Egyházmegye fenntartásában működő margitmajori gondozóotthonban. A búcsúünnep szentmisével kezdődött, melynek főcelebránsa Mayer Mihály megyéspüspök volt, de részt vettek Mons. Wolf Gyula az otthon igazgatója, Garadnay Balázs általános helynök és a dombóvári esperesi kerület papjai is. A szentmisét követően közös ebédre, kötetlen beszélgetésre invitálták a meghívott vendégeket, és az otthon lakóit.

Szent Mór püspök ünnepe Pécssett

Veres András szombathelyi megyéspüspök, volt bencés diák, Szent Mór püspök nagy tisztelője volt október 25-én a Pécsi Egyházmegye vendége.

Az egyházmegye tanítóinak és tanuló ifjúságának napján, másodvédszentjének ünnepén püspök úr tartott előadást a hitoktatóknak, egyházi iskolák tanárainak.

Az előadás előtti bevezetőjében megemlítette, hogy Szent Mór különösen kedves előtte rendkívüli tisztasága, rendkívüli egyházi elkötelezettsége és nem utolsó sorban mély imádságos lelkülete miatt.

A Krisztus küldetésében járunk címet viselő előadás rávilágított, hogy Krisztus küldetésében járni egyet jelent az egyház küldetésében járással.

Veres András beszédében elmondta, saját tapasztalata azt mutatja, hogy a mai magyar kereszténységünknek, katolikus egyházunknak egyik legsúlyosabb problémája, hogy a keresztények életében egyfajta identitás zavar keletkezik. Sokféle oka van ennek.

1. több évtizedes ideológiai elnyomás, melynek következtében az egyházhoz való tartozásunk gyengül, eltűnik.
2. Sokszor úgy vehetik a keresztények, hogy a társadalomban negatív megkülönböztetésben részesülnek.
3. Vannak, szép számmal vannak, mélyen érző, hitüket mélyen

átélő keresztények, de valamiképpen ezek izoláltan, elkülönülten élnek.

Nagyon sokszor nem kapnak a hívő emberek kellő támogatást, segítséget, a hitükben való növekedéshez. Aki a hitet éli, annak kisugárzása van a családtagjaira, munkatársaira, barátaira. Akkor képviseljük meggyőzően az evangéliumot, ha életünkkel tudjuk tanúsítani.

Amihez az ember életét meri adni, az meggyőző mások számára is.

Az apostolok nagy erővel tanúsították Urunk feltámadását. Egész lényüket megváltoztatták azért a tanításért, amit hirdettek. Ha mi bent vagyunk az igehirdetés szolgálatában, szinte naponta átéljük annak szükséges és megerősítő voltát, hogy a Szentlélek ereje kísér, vezet bennünket ebben a szolgálatban.

Az egyház minden vasárnap a szentmisében a hit megvallására szólít bennünket. Meg kell újítanunk Istenhez

való tartozásunkat. A szívünkben lévő hit vágyakozik a megvallásra. Az ember amit hisz, érzi, hogy nem csak magának kell megtartani, hanem másoknak is beszélni kell általa és róla.

„Akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom őket Atyám előtt” - mondja Jézus. Az egyház arra hív bennünket, hogy a világ előtt tanúskodjunk. A mai keresztények életéből sem hiányozhat ez a meggyőző tanúságtétel. Jézus követése nem lehet más, mint életközösség, szenvedés és sorsközösség Jézussal. A követés, tanulási folyamat jelent. Egy elkezdett és életünk végéig tartó tanulási folyamat. A krisztusi erények átadására kell törekednünk. Kell, hogy újra és újra eszünkben jusson az apostol szava: sok mindent szabad nekem, de nem válik minden javamra. Minden életállapot lemondások és szeretetből fakadó önátadások által lehet csak boldog. Nem lehet megspórolni a lemondásokat, de ha valaki szeretetből éli hivatását, akkor nem fájdalommal teszi azt. A szeretet az, ami szolgál. Az előadást követően közös szentmisét mutattak be Mayer Mihály és Veres András püspök urak, az egyházmegye papságával együtt, a székesegyházban, majd ezt követően a Püspöki palotában folytatódott az ünneplés kötetlen beszélgetéssel.

Mór pécsi püspökről nem írtak legendát, vagy ha igen, az nem maradt ránk. A hagyomány szerint magyar szülőktől született 1000 körül. Saját megjegyzése szerint - ezt Szent András és Benedek legendájában olvashatjuk - István király uralkodása elején iskolás gyermek volt Szent Márton hegyén, a mai Pannonhalmán. 1030 körül a Szent Hegy kolostorának apátja volt, s ebben az időben történetelt a király és Szent Imre nevezetes látogatása, mely után 1036-ban a király akarata kiszóltotta őt a kolostor csendjéből, és a pécsi püspökség élére állította. Jó tudni róla, hogy 1055-ben tanúként aláírta a nevezetes Tihanyi alapítólevelet, mellyel I. Endre újabb bencés apátságot hívott életre. Mór 1070 körül halt meg, valószínűleg Pécsen. Pápai jóváhagyás vetette meg Boldog Mór újkori tiszteletének alapját 1848. július 22-én. A jóváhagyó bullában IX. Pius pápa a következőket írta: „Életének nyilvánvaló szentsége halálától fogva méltán részesült a hívek részéről nyilvános egyházi tiszteletben... Azt pedig, hogy a tisztelete mindmáig fennállt, bizonyítja mindazoknak az íróknak egybehangzó tanúságtétele, akik Mórról úgy emlékeznek meg, mint boldogról és szentről... Mindezeket mérlegelve és igazolva látván Boldog Mór emberi emlékezetet meghaladó nyilvános és egyházi tiszteletét, Pécs püspöke (akkor Scitovszky János volt) alázattal kérte, hogy ez a tisztelet annak rendje és módja szerint jóváhagyást nyerjen.”

Az ünnepét pedig 1913-ban október 25-re rögzítették.

Advent üzenete

I. Várákozunk

Garadnay Balázs

Ha azt mondom: Isten gazdaggá akar tenni téged – nem mondtam sokat. Ha azt mondom: Isten tudodra akarja adni, mi az életed titka – ezzel se mondtam el mindent. Mondhatnám, hogy Isten neked akarja adni Önmagát egy örökkévalóságon keresztül, – de nem értenéd meg, nem fognád fel a Végtelen értékét.

Ezért átadom neked az Ő üzenetét: ha érdekel, hogy hol lakik, „miben utazik”, menj utána, és nézd meg! Ilyen egyszerű!

Ez számomra az egyik legszimpatikusabb Jézus-kép, mikor meghívja otthonába Jánost és Andrást. És ők mennek, mert érzik, hogy nincs más megoldás számukra, csak Jézus.

Nézz magadba, mennyi felé próbálkoztál már: talán útnak nevezted ki a sártengert, és megpróbáltál közlekedni benne – nyilván nem sikerült. Talán

elhitted a világ megtévesztő hazugságát, és elfogadtad az élvezet bódulatát, mert azt hitted, hogy a kellemes az jó is – már tudod, hogy nem. Most tegyél egy kísérletet: helyezd életedet Jézus jelenlétébe, élj Vele, Neki mondj el mindent, Tőle kérj tanácsot, Ő legyen a minta! Ez az új helyzet megváltoztatja életedet, megváltoztat téged. Életed szűk keretei kitágulnak, a hangsúlyok máshová helyeződnek, a fontossági sorrend megváltozik.

Jézus nem vendégségbe hív téged, hanem saját tulajdonodba: neked szánta öröktől fogva, amibe be akar helyezni. Nem ideiglenesen akarja felcsillantani számodra, nemcsak a lehetőségét kínálja neked, hanem azt akarja, hogy egész életedet Nála éld: itt a földön is, és majd azután is.

Ha megtapasztalod, ki Ő, nem fogsz megszökni Tőle évek múlva sem. De vigyázz: nem leszel hú Hozzá, ha nem ismered meg benső életét, a téged át-

ölelni vágyó szeretetét. Akik elhagyták Istent, csak azért tehették, mert nem tudták, ki Ő. Akik nem szívük egész szeretetével ragaszkodnak Őhoz, azok nem értették meg, mennyire szereti őket az Úr. A mi langyos szeretetünk nem az Ő irántunk tanúsított szeretetéből fakad, hanem megszokásból, neveltetésből, félelemből – s ez nem elég.

Jézus mindent nekünk akar adni, s ennek átvételéhez nagy összpontosítás szükséges. Félgözzel, ímmel-ámmal nem lehet. Komolyan kell vennünk az Istent, mert Ő komolyan vesz bennünket. Életünk új szakasza kezdődik abban a pillanatban, mikor egyszer szavahihető módon azt mondjuk Neki, hogy „igen, Uram!”

Advent az intenzív várákozás ideje. Nem tudom, hogy te várod-e az Urat, de Ő vár rád. És ez meghatározó esemény! Mindent tud rólad és rólam, mégis vár. Éppen azért vár, mert is-

meri lelkünk mélységét, nemcsak a felületet, a látszatot, a tévedések és félreértések területét. Tudja, mi lakik az emberben.

Meggyőződése, hogy Jézus azért adta kezébe ma ezt az újságot, hogy elmondjon neked valamit Önmagáról. Nem biztos, hogy általam, lehet, hogy Ő személyesen fogja lelkedbe írni üzenetét. Merd meghallani és válaszolni rá!

Szeretném elmondani pár mondatban, mit jelent, hogy eljött hozzánk az Isten Fia.

Nézd a jeruzsálemi zarándokokat: szülei szem elől tévesztik a 12 éves Jézust: eltűnik előlük. Később tanítványaival is megteszi ugyanezt: mindenhol keresik, de ő máshol van, valami céllal háttérbe húzódott. Amikor az emberi gonoszság kizárja őt soraink közül, mindenki megretten: mi lesz most velünk Nélküle?

Gondolj a saját életedre: átélted már a kétségbeesett keresést – Uram, most hol vagy? Elhagytál? Nem figyelsz rám? Uram, alszol a csónakomban, mikor viharban van az életem? Lehet, hogy hit-krízisben vagy, alig halod hangját, nem érzed, hogy szeret, hogy számíthatsz Rá, úgy tűnik: elveszett az Isten! Nos, ezen akar változtatni karácsony titka: belép az életünkbe az Isten Fia, és itt is marad. Az idei ünneplés meg akar erősíteni, hogy neked, személyesen jó esélyeid vannak: eljött hozzád az Isten, és meghívott, hogy legyél Vele közösségben!

Erre kell felkészülni az adventben: hogy észrevedd érkezését, hogy megtapasztald: nem vagy egyedül. Lásd, hogy amire meghívott, az számodra az élettér: fogadd el a meghívását. Kezdj el „csomagolni” a megrögzött tévedésed színhelyén, és menj Vele – így jársz jól!

Lehet, most azt mondom: nem észleled az Urat. Pedig nem bújócskázik az Isten – ha nem látod, te állsz rossz helyen. Változtass rajta, lépj ki a téves pozíciódból, hogy láss, és látható legyél!

Képzeltetek el egy ünnepséget, ahol egy nagy embert köszönhetünk: eljön hozzánk a pápa, egy államfő, egy sztár, színész, focista vagy autóversenyző – micsoda lelkes készülődés előzi meg, s micsoda fogadtatásban van része!

Gondolkodj el: hogyan készülsz karácsonyra, Jézus fogadására? Hogyan készülsz a szentáldozásra? Hogyan tekintesz egy embertársadra, akiben jelen van az Isten?

Talán segít ebben, ha tudod: az Isten készül rád, hozzád – és számolja a napokat, hányat kell még aludni, hogy egymásra találjatok? Kérlek, válaszolj Neki – ne számadattal, hanem életed minőségével!

II. Felfrissülünk!

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és az élet terhét hordozzátok: én felüldítelek titeket!” (Mt 11,28) Jézus arra bátorít: merjünk fáradtak lenni, elismerni, hogy valami nehéz, mert van megoldás. És a megoldás Jézusnál van.

Nem azt mondja, hogy gyere hozzám, és a gondjaidat el is feledheted! Hanem azt, hogy Ő felüldít, megkönnyebbit. Talán azért, hogy megmutatja neked az ő nézőpontját, elmondja, milyen gondolat vezeti Őt arra, hogy másként lássa az életünk eseményeit, mint ahogy mi értékeliük azokat.

Ez a felüdülés nem végérvényes „megoldás”, de elindul valami bennünk. S lehet, hogy továbbra is elfáradunk, sőt bünt követünk el, de ismét elmegyünk Jézushoz, akinél beismerhetjük lemaradásainkat, és erőt meríthetünk szeretetéből. Ilyen a mi Istenünk: vállal bennünket, gyenge embereket. És nem lesz elege belőlünk, hogy „szívjuk” a vérét, hogy mindig csak ígérgetjük a javulásunkat, hogy

lelkünk felfrissítését hálátlanul fogadjuk, és eltékozoljuk a kapott javakat. Ez nekünk veszteség, de Ő nem zárja be szívét előttünk emiatt. Jézus megújítja életünket, ha nyitottak vagyunk ajándékaira. Van tehát feltétel: a mi együttműködésünk, az igyekezetünk. Az pedig mitől lenne, ha még nem érintett meg bennünket az Ő személye, ha nem tapasztaltuk, milyen nekünk abból táplálkozni, amit Ő ad nekünk?!

Ezért ha nem ismered meg Isten benső életét, nem leszel Hozzá hú. Szomorú példa erre az a sok ember, aki egyszer régen tudta, hogy ide tartozik, de kötelei ellazultak, élete „másként alakult”. Pedig Jézus bátorítása nekik is szól: jöjjetek hozzám, mikor elfáradtatok, én felüldítelek titeket.

Ha valaki úgy hiszi, hogy neki el kell játszania a „kemény embert”, s nem vállalja a „gyengeséget”, az rosszul jár. Mert aki saját erejére épít, az megtapasztalja elégtelenségét és szükség-szerű bukását. Szent Pál örömmel dicsekszik gyengeségével, mert megta-

pasztalta Isten erejét – tehát azt, hogy számíthat Istenre, amikor elfogy az emberi készlete. Isten ereje felülmúl minden emberi próbálkozást. De aki erősnek látatja magát, az nem képes elfogadni a segítséget.

Pál apostol tudta, hogy amikor elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem (vö. Róm 5,20): Isten soha nem hagyja magára az embert. Minél nagyobb bajban érezzük magunkat, annál sürgetőbb, hogy rátaláljunk az Ő személyére – s erre minden esélyünk megvan: mert Ő nem az egészségesekért jött, hanem a betegekért, a gyengékért, a bűnösökért. De vigyázz, mert az a beteg, aki egészségesnek tette magát, nehezen gyógykezeltető! Aki bújócskázni merészel az Istennel, az azt kockáztatja, hogy nem lesz megtalálható. Jézus egyszerre biztat és kér: gyere, pihend ki a fáradságodat, frissülj fel Nála!

Mit jelent Isten benső életének megismerése? A Végtelen és a véges találkozási pontja, egyesülése. A Lélek vezetése alatt belépni Isten életébe: átadni ma-

gadat Neki. Gyakorlatiasabban fogalmazva: élni abban és azzal, amit felkínált neked. És ez elsődlegesen a szeretete: hogy nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen. A Pásztor utánamegy az egyetlen elveszett bárányának, mert neki mindenkire szüksége van, mindegyikünk végtelenül fontos Neki.

Sokféleképpen mehetiünk oda Jézushoz:

- *Heves sietséggel, vágygal a lelkünkben, fiatalos igyekezettel.*
- *Alig vonszolva magunkat, fáradtan, összetörten.*
- *Önként.*
- *Azért, mert beláttuk, nincs más megoldásunk.*

S a stílus nem életkortól függ. Bármelyik is történjen velünk, a Szentlélek fog odavezetni minket: a Lélek indít minket a megújulásra. Akkor is, ha még időben észleltük a hívást, akkor is, ha az utolsó pillanatban.

Szeretném elmondani nektek, mi történt egy szinte kortársunkkal, aki úgy döntött, hogy az emberi gonoszság harcterén Krisztushoz menekül, és az Ő igáját veszi nyakába: megöl-

ték. Úgy, mint Krisztust! Ez az abszolút győzelem, elgondolni se lehet nagyobb siker!

27 évvel ezelőtt megölték San Salvador érsekét, Oscar Romerót. A kormány elnyomó politikájával szembe szegülve a szegények apostola volt: az elrabolt emberi méltóság visszaszerzéséért küzdött, és az elnémított igazság szószólója volt. Ne egy forradalmárra gondoljatok: ő alkatánál fogva egy félnék egyéniség volt, de Krisztus belülről tette más emberré. A népet békés megoldásra akarta hangolni, de határozottan kimondta, hogy csak a belső megújulásuk hozhat eredményt. Nem elégedett meg a külső változással. Azt mondta: nem elég új struktúrákat alkotni, ha nincsenek új emberek.

Mikor folyamatosan életveszélyes fenyegetések között élt, kimondta minden megfélemlített ember programját: „*Lábunk remeg a félelemtől, de mindig ott remegjen, ahol állnunk kell!*” És Romero érsek emberi gyöngeségében – és lelki nagyságában – kikerülhetetlen akadálynak bizonyult a hatalom

emberei számára, akit csak élete kioltásával lehetett elhallgattatni.

Lehet valaki kigyúrt testű izomkolosszus, felfegyverkezhet és gyilkolhat – még sincs sehol sem ahhoz képest, aki Krisztusból meríti erejét.

Mi, Jézus barátai, Önála leszünk új emberré, akik gyöngeségünk és nyomorúságunk külsőségei ellenére – a helyünkön vagyunk.

Ha valaki most összezavarodott volna – miként került Jézus felüdülést ígérő társaságába a vértanúság – annak azt mondom: a kereszténység nem langymeleg romantika, nem csöpögős érzelmosság, hanem elkötelezett Krisztus-követés, minden másirányú kötelektől való szabaddá levés, és Krisztusnak ajándékozottság.

Romero érsek mondatát kissé kiegészítve azt mondom: ha rossz úton jársz, remegjen a lábad – és ha remeg a lábad, menj Jézushoz, mert egyedül Ő tud segíteni rajtad.

Az elmélkedést a következő számunkban folytatjuk.

Ó-antifónák

Kajtár Edvárd

Adventi készületünk alapvetően két részből áll: advent első vasárnapjától december 16-ig tart az első rész, amikor is keresztény életünk egészének várakozás jellegéről elmélkedünk, míg a második rész - december 17. és 24. között a karácsonyra való közvetlenebb előkészület ideje. Ebben a második, nyolc napos időszakban hangzanak el a zsolozsma Esti dicséretében, illetve a napi szentmisék evangélium-előtti allelujájában (naponta mindig másikkal) az ún. „Ó-antifónák”, vagyis olyan Krisztust hívó imák, amelyek az óhajtást, vágyat kifejező „ó” indulatszóval kezdődnek, és e szócska után a Messiás valamilyen, általában ószövetségi címe, megszólítása következik. Ezek elhangzása sorrendben, a latin eredetjükkel együtt: A latinban: O Sapientia

(Ó Bölcsesség), O Adonai (Ó Adonáj), O Radix Iesse (Ó Jessze gyökere), O Clavis David (Ó Dávid kulcsa), O Oriens (Ó Napkelet), O Rex Gentium (Ó Nemzetek Királya), O Emmanuel.

Állítólag Nagy Szent Gergely pápa (+604) a szerzőjük e imakölteményeknek, ami viszont biztos, hogy már a középkor hajnalán sokféle ismertek voltak. Bár latin nyelven hangoztak el, az egyes székesegyházakban az egyszerű nép is szívesen vett részt e napokban a katedrális papsága és a ministránsok által énekelt zsolozsmán, ahol, a leírások szerint, nagyon szép dallammal, és sajátos, szinte színpadi koreográfiával díszítve imádkozták az Úr Krisztusnak e költeményeket.

A legnagyobb ünnepeinket megelőző előkészületi időszakok a keresztény ember számára a legőszintébb vallomások idői. Advent a szeretet, a meglátogatottság, „a valakinek fon-

tosnak lenni” vágyáról szól. Liturgiánk ebben az időszakban telis-tele van a szeretett Krisztus iránti sóvárgó vágy kifejezésével: „Ó bárcsak”, „Jöjj el”, „Törd át a szív zárt ajtaját”, „Hullassátok egék őt közénk” stb. Adventben és a karácsonyi időszakban sajátos liturgikus igényünk a meghittség tapasztalata: a roráték „hangulata”, a hagyományos karácsonyi énekek íze, a fény és a hideg sötétség játéka a templomban, a fenyőillat a misén. „Evezz a mélyre” - mondta Jézus övéinek (Lk 5, 4), s mondja ebben az adventben nekünk is, vagyis fogalmazz meg a hétköznapi vágyaid felszíne alatti mélységekben lévő legemberibb meghittség- és szeretetvágyaidat az Úrnak (bármilyen is legyen!), szedd ezeket csokorba, és kérd őt, hogy karácsonykor ebbe a mélységesen emberi „alomba” szálljon alá, hogy a benned lévő, sokszor szégyellt, önmagad

előtt is rejtett mélységeidbe is bevigye az Atya világosságát, örömét, teljességét. Ha az ó-antifónák latin címeinek első betűjét hátulról kezdve össze

olvassuk egy értelmes latin mondatot kapunk: „ero cras”, magyarul: „holnap itt leszek”. „*Ahány ígérete csak van Istennek, az mind Igen lett őbenne*”

(2 Kor 1, 20). Megígérte, alá fog szállni szíved legmélyebb részébe; semmit sem szégyell benned, mert szeret téged.

Egy Énekiskolás naplójából

December 5.

Ma délután végre elindulhattunk a városba, hogy a napok óta tervezett Mikulás-napi jótékonyági akciónkat végrehajtsuk. Balázs atyával arról beszélgettünk, hogy milyen jó lenne, ha kissé fel tudnánk rázni az embereket, és emlékezetükbe tudnánk idézni Szent Miklós példáját. Mindenki tudja róla, milyen jó volt az emberekhez, mindenkinek segített. A legszegényebbeknek aranyat adott, másoknak lelki segítséget könyörgött ki az Istentől, mindig tudta, mit kell tennie. És azt meg is tette. Na, valahogy így kellene nekünk is: meglátni, kinek mire van szüksége, és – ha nem is az éj leple alatt, de – megpróbáljuk az emberek legtitkosabb gondolatait is kilesni és teljesíteni azokat. Hú, szinte álom az egész, de nagyszerű lenne, ha sikerülne!

Elkészítettük a „haditervet”: leme gyünk csapatostól a Széchenyi térre, ott szétoszlunk, és egyesével próbálunk szerencsét. Így nem lesz „lerohanós” az akció. Odalépünk az emberek elé, és adunk nekik valami apróságot, valami emléket, hogy a munkahelyi fáradtságukat enyhítsük, a vásárlási gondjaik közben felvidítsuk őket. Balázs atya javasolta, hogy bemehetünk a patikába is, mert ott sokan várakoznak, és közben beszélgethetünk velük. Először nem akadt senki, aki be merne menni oda, végül Szasza vállalta, de csak ha Gergő is vele megy.

Klári néni beszerezte a szükséges kellékeket: volt nálunk csoki, pár szál virág, egy csomag szentkép, és egyéb apróság. És nekiindultunk. Miku bácsi és Karcsi bácsi nyújtotta a védelmet, nehogy valaki félreértse nemes szándékunkat, kéregetőnek nézzen min-

ket és elzavarjon. Ott jártak a nyomunkban, és egy kis távolságból figyelték az eseményeket.

Kb. 60 perces volt a lelki portyánk, Miku bá' elég hamar lefújta az akciót, hogy időben visszaérjünk az Énekiskolába. Már útközben nagy volt a zsi-vaj, itthon aztán egymás szavába vágva meséltük élményeinket: volt jó is, rossz is. Legtöbben elcsodálkoztak, megálltak, pár mondatot váltottak velünk. Volt, aki megkérdezte, ki vagyok. Büszkén mondtam, hogy „Énekiskolás vagyok!” Fogalma nem volt róla, hogy az mi – azt válaszolta, ő is járt zeneiskolába. A többieket is megdicsérte néhány néni és bácsi, hogy milyen rendesek. Volt, aki majdnem elsírta magát, azt mondta, ha Petitől nem kapta volna most ezt a kis figyelmességet, senkitől nem kapna ma semmit, mert nincs senkije. Volt, aki elkérte iskolánk telefonszámát, hogy felhívja az igazgatót, és megdicsérjen minket. Lehet, hogy szerényebben kellett volna tenni a jót – Szent Miklós biztos nem dicsekedett a jószágával – mi azért megmondtuk, mert hát a reklám se árt, meg azt is szeretjük, ha megdicsérnek minket!

De volt néhány megdöbbenő találkozásunk is, az esti lelki fórumon ezt is elpanaszoltuk egymásnak: volt, aki annyira sietett, hogy meg se állt, amikor elkezdte mondani, hogy „Szent Miklós ünnepe alkalmából fogadja szeretettel ezt a kis képet!” – érted? Otthagytott!!! Egy néni (nem volt olyan idős), végighallgatta Zsoltit, és nem vette el tőle a feléje nyújtott szál virágot, azt mondta: nála nincs semmi, amivel viszonzni tudná, így nem fogadja el. De miért??? Csak kölcsönösen lehet ajándékozni? Szerintem nem. Mindent Isten ad ne-

künk, mit tudunk mi Neki adni? Annyi mindent kapunk a felnőttektől, s most az egyszer nem adhatunk mi valamit, ellenszolgáltatás nélkül? Olyan rossz volt látni, hogy zavarba jöttek néhányan, és keresgéltek a táskájukban, mit adhatnának érte cserébe. Mi nem cserélni akartunk, hanem adni!

De azért nagyon jól sikerült a mai délután. Ez volt életem első igazán értékes Mikulása, mert talán tudtam olyat tenni, ami Miklós püspök méltó utánzása volt. Szerintem ő is mosolyogva nézte az Égből, mit tanultunk tőle, és hogyan próbáltuk felvidítani a rohanó vagy elfáradt embereket. És biztosan segített is nekünk, és fog ezután is, hogy ne fáradjunk bele, ne veszítsük el a kedvünket, kitartók legyünk a jóban – ilyeneket beszélünk meg a kiértékeléskor. Ezeket kértük az esti imában is: hogy ez legyen a kezdet, és tudjuk ilyen hatékonyan szeretni Istent és az embereket. Akkor is, ha néha nem ezt kapjuk vissza másoktól.

December 6.

Nehéz volt tegnap elaludni. Máskor is jól esik még kicsit suttogni (néha nem is csak suttogni) Zolival, Ivánnal meg Olivérrel, de most nagyon túlpörögtünk. B'ázs atya is megértőnek tűnt, úgy tett, mintha nem hallaná a hálóból kiszűrődő zajt. Szerintem ő is élvezte, amit tettünk. Azt mondta, ez az igazi arcunk, amikor tele vagyunk szeretettel, és a „túlfolyó-rendszerünk”, a fülünkön is a jószág árad ki belőlünk.

Este Miku bá' levetíti a tegnapi kalandunkat. Lehet, hogy otthon is meg kéne mutatni? Ezt vinném szüleimnek, tesóimnak mikulás csomagként. Ez érne is valamit...

„...emlékezzünk Miklós Püspök jóságára!”

Kajtárné Tiborcz Mária

November végén, December hó elején, amikor frissen hullott hópihéken ropogósan járhatunk – sajnos az utóbbi években „gyászosan” van öltöztetve mostanság a természet, – már lázasan azon kezdünk gondolkodni, hogy Szent Miklós püspök emléknapján a gyermekeinket mivel is tudjuk megörvendeztetni. A gyerekek izgalommal készülődnek a Mikulás-várásra! Ilyenkor kissé fegyelmezettebbek. Takarítanak (nehogy a Mikulás hanyatt ill. orra essen a rendetlenségétől), sőt cipőt is tisztítanak, mondván, ne szegény anyának kelljen még ezt is megtenni, úgy is annyit dolgozik. (No lám csak, anyai munkánknak ilyenkor van értéke, na meg karácsonykor!) Bár a kis buksikájukban ott húzódik meg a következő gondolat: jónak, vagy ahogy ők fogalmaznak „okosnak” kell lennem, mert nem kapok ajándékot a jó öreg Mikulástól! Ilyenkor minden nevelőnek kissé könnyebb a fegyelmezés. Egyszerűbb nekünk szülőknak is ez a figyelmeztetés: legyenek jók, mert nem kaptok ajándékot! Az ajándékozás természetesen nem érdemen, hanem szereteten alapszik. Ilyen alapon a mi megváltásunk is „füstbe ment terv” lenne! De a virgács jelenléte, az ajándékozó szeretet mellett elengedhetetlenül fontos figyelmeztető eszköz.

De ki ez a Szent, kiről a világ minden évben megemlékezik halála után kb. 1700 évvel is? Mit tudott ő tenni, hogy az emberek emlékezetében így, vagy úgy, de az ő jósága fent maradt? Életéről és munkásságáról különböző területeken és kultúrkörökben keletkezett legendákban kutakodhatunk, mivel a történelemtudomány igé-

nyeit kielégítő adatok nem maradtak ránk.

Már a Mikulás „külleme” és „társasága” is figyelemre méltó. Piros palástja, nagy szakáll, a puttonyból előkerülő ajándékok, virgácsok, a krampuszok kísérete mind magyarázatra szorul. A püspöksüveg és a pásztorbot nem szorul magyarázatra. Piros palástja – a legendák szerint, – akkor maradt Miklós püspökön, mikor az elszegényedett nemes ember második lányát segítette a férjhez adni. A szegény ember kiment, hogy megismerje jötevőjüket, de csak egy öreg-

embert láttak futni, aki piros palástot viselt. A szakáll Miklós püspök szerénységére és alázatosságára utal.

A virgács eredetének magyar vonatkozása van. Bonfini nyomán, a jezsuita Taxonyi János történetei között olvashatjuk, miszerint „Kálmán király Dalmáciát elfoglalva, bevonult Jádra (Zára) városába is, amelynek Miklós volt a patrónusa. Amikor seregével eltávozott, Velence visszafoglalta, de Kálmán ismét győzedelmeskedett. Jádra önként megadta ugyan magát, a gyanakvó király mégis föl akarta a várost gyújtani.

Midőn ezeket – írja Taxonyi – éjjel ágyában Kálmán elméjében forgatja, végre elszenderedik és mély álomba

merül. Álmában megjelenik néki Szent Miklós, aki hajdan püspöke vala, most pedig patrónusa Jádra városának. Elsőbben kemény tekintettel elnézi és megrettentí, aztán hajánál fogva idestova vondossa és hurcolja. Tovább egy arany vesszővel úgy megpaskolja, hogy az egész háta megkékül a veréstől. Utoljára halállal fenyegeti, ha a jádraiak ellen valamit kezdend.

Ezek után a szent püspök a királynak szeme elől eltűnék. Az pedig felocsodék (magához tért) és fölötte igen elrémüle, kiváltképpen minthogy még most is érezné a verésnek fájdalmát. Mindazonáltal, hogy végére menne, ha ugyan igaz volna-e ez az álomlátása, és valószínűleg meg volna-e vetve, nézi, s megvizsgálja a testét. Hát íme látja, hogy minden tagjai megkékültek volna.

Ebből megtapasztalta, hogy mind igazak volnának, amiket az álomban látott, és hogy valóban Szent Miklós, a város patrónusa volt volna, aki oly keményen bánt véle.”

Mint minden szentnek, Miklós püspöknek is meggyült a baja az Ördöggel. Myra városában, - ahol őt égi jelre püspökké választották, - volt egy híres pogány szentély Diana (Sátán) istennő számára. Szentünk, ezt leromboltatta. Erre az Ördög úgy megharagudott rá, mikor meghalt a Miklós püspök, akkor egy jámbor asszony alakját öltötte magára, és olajat küldött püspök temetésére egy másik asszonytól, azzal a céllal, hogy a halott püspököt kenje meg az ő (a Sátán) nevében. A mit sem sejtő asszony hajóra szállt. A vízen hamarosan megjelent egy Miklós püspökhöz hasonló ember, aki figyelmeztette a hajó utasait, hogy ez Diana küldeménye és öntsék az olajat a vízbe. Mikor bele-

öntötték, tűz gyúlt a tengeren. Látták, hogy a természet rendje ellenére is, sokáig lángol a vízben az olaj. A hajó minden utasa hálásan köszönte az ismeretlennek, hogy megmentette őket az Ördög cselvetésétől.

A fentiekből következik, hogy a Mikulás ezért utasítja rendre, vagy zavarja el a gyerekekkel rendetlenkedő krampuszokat.

Miklós püspök, nagyon szerette a gyermekeket. A következő – talán ke-

vésbé ismert – csoda hűen tükrözi hozzájuk fűződő szeretetét. Egy alkalommal egy gonosz fogadós nyereségvágyból megölt három gyermeket, majd felnégyelte őket és lesózta a holttesteket. Egy angyal értesítette Miklóst, aki azonnal a fogadóshoz sietett, feltámasztotta a gyerekeket és a rettenetes cselekedetet elkövető fogadóst megbüntette.

December 6-a az ajándékozás napja. Ilyenkor megajándékozunk nemcsak

gyermekeinket, hanem szeretteinket is. Ezen a napon Szent Miklós a franciaországi Saint-Nicolas-De-Port Bazilikában ujj-ereklyéjének olaját adja minden zarándok homlokára.

(Az oltárkép és a Szent Miklós szobor a szakadati templomban látható. A szobrot a XVIII. sz.-ban faragták Tirolban)

Advent harmadik vasárnapján

Gesztesy András

1. Sivatabból paradicsom

(Iz 35,1-6a.1o)

A Próféta a fogságban sínylődőknek nagy örömet hirdet. A kegyelem kiáradását a természet pompájával ábrázolja. Örüljön a pusztaság, a kiaszott vidék mert egyszer majd, majd a sivatabból viruló paradicsom lesz. Nem egyszerűen a jövőt sejtí meg, hanem Isten lényegére érez rá. Ha egyszer az Isten igazán Isten, akkor el kell jönnie dicsőségben, akkor ami roskatag, annak meg kell szilárdulnia, akkor elkezdődik a nagy szabadító gyógyulás. Egyszer el kell jönnie egy olyan világnak, amelyben nem lesz fájdalom és siralom, hanem örök boldogság sugárzik az arcokon. A bűn feketeségét, a szellemi és erkölcsi sivárságot, a mindennapi önzésünket, a politikai, társadalmi, gazdasági, testi és lelki megkötöttségünket feloldja és meggyógyítja az Isten azzal, hogy Ő maga jön el, azért hogy szabadulást hozzon. Rajtunk csak egy Isten segíthet, csak azzal segíthet ha közénk jön, és „el kell jönnie”, ha igazán Isten.

2. Eljött, de... (Mt 11,2-11)

De nem úgy jött el, ahogy a Keresztelő János, ahogy az elnyomott zsidóság, ahogy mi váránk és várjuk. Rendcsinálás nagy *(és egyébként ugyancsak megérdemelt)* ütésekkel, csapásokkal. Ahelyett, hogy megtisztítaná az Úr a szérűjét és a fejszével a rossz fák gyökerére sújtana, békességet és megbocsátást hirdetve halad előre. Nem Isten haragjának megtorló pallsa, hanem orvos, pásztor, körüljár és jót cselekszik. Nem kérlelhetetlen bíró és uralkodó, hanem szelíd és alázatos szívű, aki a megroppant nádat nem törí el, a füstölő mécsbelet nem oltja ki. Jézusban eljött, itt van „maga az Isten”. Jézus maga a paradicsom. Személy szerint Ő maga, szeretetével, evangéliumával, gyógyításával, a megbocsátással és *(igenis!!!)* tanítványaival *(még ha azok olyanok is amilyenek)*, azaz velünk. És ez messze fölülmúlja a régi világot, a régi vallást, az ószövetséget. A mennyek országában, a Jézussal való közösségben, csakis Őmiatta, a legkisebb is nagyobb, mint a nagy Keresztelő.

3. Addig is... (Jak 5,7-1o)

Jézussal megtörtént a megváltás. Ennek befogadása a mi szabad, felelős és felelőtlen döntéseinktől függ. Most már, kétezer év elteltével világosabban látjuk, hogy ez egy kínkeserves, vajúdo, történelmi folyamat és minden jel szerint még nagyon-nagyon sokáig eltarthat, akár millió évekig is...Ha a magunk értetlenségét, restségét, kíméletlenségét, komiszságát és gonoszságát nézzük...Az Úr második eljövételével ér véget ez a folyamat. Addig is türelem, türelem *(az apostol, nyolc soron belül háromszor is türelemre int bennünket)* ahogy a földműves vár az érlelődésre, az esőre és a föld drága termésére. Addig is állhatatosság az evangéliumban, a tanítványságban, büntelen életben, kitartás *(mindennek ellenére is)* a jóban, a megbocsátásban, a békességteremtésben Jézussal és Jézusban. „ne zúgólódjatok egymás ellen” – ki kell bírunk a másikat, ha eszetlen, ha sötét, ha bűnös, ha idegesítő, ha nagyon terhes, ha undok, ha torkig is vagyunk vele. Akkor talán bennünket is jobban kibírnak mások, hogy bennünket is bírjon az Isten.

MEGJELENT!

Joseph Ratzinger: A Názáreti Jézus

A Názáreti Jézus Krisztus nyilvános működését vizsgálja a Jordán folyóban történt megkeresztelkedésétől kezdve a színváltozásig. Nagy érdeklődés előzte meg a könyv megjelenését, hiszen a Szentatyá minden szabad percét e könyv megírására fordította, legbensőbb gondolatait osztva meg Jézus Krisztus személyéről az olvasóval. Könyvében saját Jézus-értelmezését írja le, emellett természetesen adottnak veszi a modern bibliakutatás és a II. Vatikáni Zsinat eredményeit, azonban elsődleges megközelítésben azt a Jézust szándékozza bemutatni, akit az Evangéliumokban ismerhetünk meg: „Meg szerettem volna kísérteni az Evangéliumok Jézusát az igazi Jézusként, a történelmi Jézusként bemutatni”. A mű „egyedül az »Úr arca« iránti személyes keresésem kifejeződése”, és bárki szabadon vitába szállhat vele: „csak annyi rokonszenv megelégedését kérem az olvasóktól, ami nélkül nem lehetséges a megértés.”

Versünnep a Szent Mórban

Országos szavalóverseny a Nyugat századik születésnapja tiszteletére

Szakácsné Kálmán Emília

A huszadik századi magyar irodalom meghatározó szellemi műhelyének, a Nyugat folyóiratnak 2008 januárjában ünnepeljük a százéves évfordulóját. Ebből az alkalmából az Országos Széchenyi Könyvtár (OSZK) a verseny társkiíróival – az MTA Irodalomtudományi Intézetével, a Petőfi Irodalmi Múzeummal, a Magyarartanók Egyesületével, a Magyar Olvasótársasággal és a Budavári Önkormányzattal közösen – szavalóversenyt hirdetett szeptemberben középiskolás diákok számára.

A november 26-ára, Babits Mihály születésnapjára tervezett döntő előtt zajlottak a területi versenyek, hogy az egyes régiók iskoláinak legjobbjai az iskolai évfordulók után szélesebb körben is összemérhessék tudásukat, tehetségüket.

Dél-Dunántúl (Zala, Somogy, Tolna és Baranya megye) 30 versmondóját és felkészítő tanáraikat a Szent Mór Katolikus Általános Iskola, Művészeti iskola és Gimnázium látta vendégül november 10-én, szombaton. A humán munkaközösség két hónapos

szervező munkája meghozta eredményét. A Papnövelde utcai épület barokk szárnyának földszinti díszterme, a tantestület és a diákság vendéglátó csapata minden lehetséges feltételt biztosított a szép szerepléshez. Nagy örömeinkre szolgált, hogy a püspökség, az iskola, a Szent Mór Alapítvány mellett városunk szellemi, kulturális életének országos rangú intézményei, a Jelenkor Kiadó és a Pécsi Nemzeti Színház is megtisztelte támogatásával a versenyt. Köszönet érte! Külön köszönet a zsűrinek a komoly, fáradságos munkájáért. Mikuli Jánosnak, a Janus Egyetemi Színház vezetőjének; Almási Éva tanárnőnek, a Pécsi Művészeti Szakközépiskola

magyartanárának; Papp Krisztinának, a Pécsi Nemzeti Színház énekesének, Mészáros Márknak, ifjú költőnek, az Irodalmi Páholy című folyóirat munkatársának és Gál Károly atyának, aki a vendéglátó iskola képviselőjeként vett részt a válogatásban!

A magas színvonalú, kivételes tehetségeket is felsorakoztató mezőnyből a zsűri három középiskolás és egy szakiskolás tanulót juttatott tovább, hogy

a Budavári palotában, az Országos Széchenyi Könyvtár dísztermében is elmondhassa szavallatát.

A továbbjutók:

Helpenbein Dávid, a szekszárdi Garay János Gimnáziumból, *Baracskaik Anikó Eszter* a nagykanizsai Batthyány Lajos Gimnázium és Egészségügyi Szakközépiskolából, *Prekácza Renáta* a Kaposvári Egyetem Gyakorló Gimnáziumából; szakiskolásként pedig *Juhász Gergely*, a pécsi Pollack Mihály Szakközépiskola, Szakiskola és Kollégium diákja.

Valamennyi versenyzőnek gratulálunk, a tőlünk továbbjutóknak pedig külön is szorítunk november 26-án!

Szent Imre-év a siklói katolikus iskolában

Batki Ottó

Szent Imre-évünket egy évvel ezelőtt hirdettük meg névadónk születésének 1000. évfordulójának tiszteletére. Bízunk abban, hogy az ünnepi időszak végére jobban

megismerjük intézményünk névadójának életét, imádságos lelkületét.

Jubileumi évünk kezdetét szentmisével és országos rajzpályázatunk kiállításának megnyitásával ünnepeltük 2006. november 5-én. Az akkori rajzpályázatunk témájával az imádság

témakört jelöltük meg, kapcsolódva a Püspöki Kar által meghirdetett Nemzeti Imaévhez. Az ünnepi év keretében három területi versenyt szerveztünk, hagyományteremtő szándékkal: hittanból a Siklói Esperesi Kerület hittanosaiknak rendeztünk vetélkedőt

az „Árpád-ház szentjei” címmel, történelemből a környék iskoláinak csapatait hívtuk megmérettetésre a „Szent Imre évszázada” témakörből, és informatikából szintén a környék iskoláinak diákjait hívtuk műveltségi próbára. Megrendezett vetélkedőink elérték céljukat, hiszen ünnepünket ki tudtuk terjeszteni más iskolák diákjai felé is.

A tanév során a már hagyománnyá vált programjainkat is az ünnepi évhez illesztettük: az országos természetjáró túránkat, a karácsonyi és húsvéti előkészületet és a gyermeknapot. Végül az előző tanév zárásaként

a Székesfehérvári Egyházmegye és a Katolikus Pedagógiai Szervezési és Továbbképzési Intézet által meghirdetett pályázatokon. Jelen tanévben a siklói iskolák alsó tagozatos diákjai

kulturális bemutatkozó estet szerveztünk, ahol a tanév legjelentősebb műsoraiból adtunk ízelítőt az érdeklődőknek. Az ünnepi év folyamán igyekeztünk bekapcsolódni az országos szervezésű, a Szent Imre-i jubileumhoz kapcsolódó programokba is. Diákjaink nagyon szép eredményeket értek el

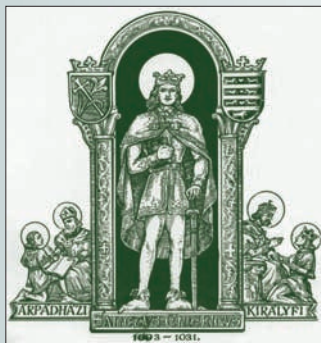
nak szerveztünk bibliai témájú rajzpályázatot. A beérkezett 112 pályaművet öt kategóriában értékeltük és az alkotásokból kiállítást rendeztünk iskolánk aulájában.

Ünnepi évünk zárását, az idei Szent Imre-napot a diákoknak szervezett játékos vetélkedőkkel és püspöki szentmisével ültük meg. Nagyon örültünk annak, hogy Püspök atya eljött hozzánk és együtt ünnepelt velünk.

Jubileumi évünk lezárult. Biztos vagyok benne, hogy az ünnepi év eseményeibe valamilyen szinten intézményünk minden dolgozója és tanulója bekapcsolódott, és így mindannyian közelebb tudtunk kerülni névadónk

történelmi alakjához és lelkiiségéhez. Szent Imre testi, szellemi, érzelmi életét egy magasabb távlat, egy nagyobb érték felé irányította, és ezzel mindnyájunknak maradandó példát adott. Ünnepi évünk legfőbb tanúsága, hogy Szent Imre hiteles és korszerű példakép, akitől ma is érdemes tanulnunk.

Árpád-házi Szent Imre

Magyar ifjúságunk védőszentje, akitől bátorságot, alázatot, Isten iránti szeretetet, imádságos lelkületet tanulhatunk. Kérjük Isten kegyelmét, hogy jó példát mutathassunk a fiatalok számára. Szent István királynak és Boldog Gizellának fiaként született 1000 és 1007 körül Székesfehérvárott. Hétéves korától Szent Gellért püspök nevelte életszentségre, és oktatta korának tudományára. Fiútestvérei korán meghaltak, és így ő volt a trón várományosa. A királyi udvarban is az imádság, a rejtettség és a teljes lemondás szentje lett. Kegyelmi sugallatra a legkedvesebbet: teljes lelki és testi tisztaságát ajánlotta fel Istennek a veszprémi Szent György kápolnában. Bár atya kívánságára házasságra lépett, szüzi tisztaságát mégis megőrizte, élete így lett jel és példakép. Nem tudjuk ki volt a felesége, de méltó volt Imréhez, mert a házasságban a legnagyobb erényt többre értékelte mint a gyermekek utáni

vágyat. Szent István király fiához, Imréhez intézett Intelmei, arról szólnak, hogy milyen legyen a jó keresztény uralkodó. Imre az is lett volna, ha egy vadászat alkalmával meg nem öli egy vadkan. Veszprém közelében halt meg 1031. szeptember 2-án. Szent László király uralkodása alatt, István király és Gellért püspök kanonizációjának évében, 1038. november 5-én őt is szentté avatták. Tiszta életével ma is útmutatója a jóra törekvő ifjaknak.

Kézműves pályázat

A Pécsi Egyházmegye 1000 éves jubileumára készülve minden évben kiírunk egy pályázatot az ifjúság számára, mellyel közelebb kerülhetnek az egyházmegye életéhez, történelméhez, szellemiségéhez. Az elmúlt évben fotópályázatot hirdettünk, idén pedig kézműves pályázatot, betlehem címmel. Bármilyen kéz-

műves technikával lehetett pályamunkát készíteni. Az eredmény rendkívül sokszínű lett.

Érkezett csuhéból, fából, őszi termékekből, rongyból készült betlehem, de van üvegfestéssel, nemezeléssel ragasztással, agyagozással készült munka is. Összesen 53 mű készült. Öröm volt látni a gondos kezek munkáját. Ezek a betlehemek nem csak a közügyességet, ötletességet mutatják, hanem azt is, hogy a témát körüljárva, megismerve, szívvel-lélekkel készültek. *A beküldött munkákat a székesegyház altemplomában tekinthetik meg az érdeklődők december 7-21-ig a Pécsi Advent ideje alatt.*

1. helyezettek:

Szent Mór Katolikus Iskolaközpont
Papp Katalin
Horváth Bernadett

2. helyezettek:

Drávafoki Körzeti Általános Iskola hittanosai
Nyerges Roxána
Étzi Bernadett
Szilágyi Emőke
Nyerges Regina
Szent Margit Katolikus Általános Iskola tanulói

3. helyezettek:

Kolping Alapfokú Művészeti Iskola
Udvari kézműves csoport
Siklósi Szent Imre Katolikus Általános Iskola
Petes Cintia
Bódi Alexandra
Abaligeti R.K. Egyházközség hittanosai

Kiemelt különdíj:

Önkormányzati Fogyatékosok Rehabilitációs Intézete
Regöly-Majspusztá

Életben maradtak a dekrétumok

A szlovák parlament 2007. szeptember 20-án határozatban erősítette meg a Benes-dekrétumok sértetlenségét. Azóta ezzel kapcsolatos diplomáciai bonyodalmakról és különböző állásfoglalásokról hallunk. De hát, mik is voltak ezek a nevezetes dekrétumok? Valószínűleg nagyon kevesen tudják, hogy mi is áll bennük pontosan. Pillantsunk bele ebbe a törvénygyűjteménybe.

„A köztársasági elnök 1945. május 19-én kelt 5. számú dekrétuma

2.§ (1) Az állami szempontból megbízhatatlan személyeknek a Csehszlovák Köztársaság területén levő vagyonát állami kezelés alá veszik e dekrétum további rendelkezései értelmében (...)

4.§ ...állami szempontból megbízhatatlanoknak kell tekinteni: a) a német vagy magyar nemzetiségű személyeket (...)

6.§ Német vagy magyar nemzetiségűeknek tekintendők azok a személyek, akik az 1929 óta tartott bármelyik népszámláláskor német vagy magyar nemzetiségűeknek vallották magukat, vagy pedig német vagy magyar nemzetiségű személyeket tömörítő nemzeti csoportok, alakulatok vagy politikai pártok tagjai lettek.(...)

A köztársasági elnök 1945. június 21-én kelt 12. számú dekrétuma

1.§ (1) Azonnali hatállyal és térítés nélkül a földreform céljaira elkobozzuk azt a mezőgazdasági vagyont, amely: a) német és magyar nemzetiségű személyek tulajdonában van, állampolgárságukra való tekintet nélkül (...)

A köztársasági elnök 1945. augusztus 2-án kelt 33. számú alkotmánydekrétuma

1.§ (1) Azok a német vagy magyar nemzetiségű csehszlovák állampolgárok, akik az idegen megszállók jogszabályai szerint német vagy magyar állampolgárságot szereztek, ezen állampolgárság megszerzésének nap-

ján elveszítették csehszlovák állampolgárságukat.

(2) A többi német vagy magyar nemzetiségű csehszlovák állampolgár e dekrétum hatályba lépésének napján elveszíti csehszlovák állampolgárságát. (...)

A köztársasági elnök 1945. szeptember 19-én kelt 71. számú dekrétuma

1.§ (1) A háború és a légitbombázások által okozott károk felszámolása és helyreállítása, valamint a háború által tönkretett gazdasági élet megújítása érdekében bevezetjük azon személyek munkakötelezettségét, akik (...) elveszítették csehszlovák állampolgárságukat. (...)

A köztársasági elnök 1945. október 27-én kelt 137. számú alkotmánydekrétuma

1.§ Az állami szempontból megbízhatatlanoknak tekintett személyeknek a köztársaság hatóságai vagy szervei általi őrizetbe vételét a törvény által engedélyezett eseteken kívül is, vagy ideiglenes őrizetben (fogságban) tartásuk meghosszabbítását a törvényben engedélyezett időtartamon túlmenően is törvényesnek kell tekinteni. Az ilyen személyeknek őrizetbe vételük, vagy a törvény értelmében megengedett időtartamon túlmenően történt ideiglenes őrizetben tartásuk révén nem lehet kártérítési igényük.

2.§ Őrizetbe vételnek (ideiglenes őrizetben tartásnak) e dekrétum és más törvényes rendelkezések értelmében nem lehet tekinteni a külföldi állampolgárok összegyűjtését, amelyet az illetékes hatóságok a kijelölt helyeken későbbi kitoloncolásuk céljából hajtanak végre. Az ilyen összegyűjtés bármilyen korlátozás nélkül végrehajtható.”

Íme néhány szemelvény Dr. Benes mostanában sokat emlegetett dekrétumaiból, azaz minket érintően a felvidéki magyarság fizikai és szellemi hontalanságra ítéltetésének programjából. Korábban Benes, mint a Londonban megalakult csehszlovák emigráns

kormány feje, még ennél is többet akart. Már 1943. december 21-én bejelentette, hogy az eljövendő Csehszlovákia „a csehek, a szlovákok és a kárpátukrajnai nép nemzeti állama lesz”, és meghirdette az országban élő nemzeti kisebbségek felszámolásának tervét. Aztán Clement Gottwald, a csehszlovák kommunista párt főtitkára, a későbbi államelnök, 1944 májusában, a moszkvai rádióban kijelentette: „országunkat hamarosan megtisztítjuk a piszkos német és magyar árulóktól”. Majd néhány hónap múlva így szólt: „szláv államot építünk, melynek demokratikus jogait csak csehek, szlovákok és ukránok élvezhetik, de a magyarok és a németek nem”. És jött egy újabb kommunista vezér, Viliam Siroky, egyértelmű szavakkal: „Mi a magyarokat nem a magunk számára megnyerni, hanem az országból eltávolítani akarjuk”. Aztán egy másik elvtárs, Gustav Husak, kidolgozta a szlovákiai magyarság teljes eltávolításának tervét.

Dr. Eduard Benes, csehszlovák köztársasági elnök 1945 májusa és októbere között 143 dekrétumot bocsátott ki, ezekből 13 vonatkozott közvetlenül a német és a magyar kisebbségre, s kollektív háborús bűnösnek marasztalta el ezt a két népcsoportot. A szóban forgó elnöki rendeletek az újraegyesült szláv nemzetállamnak a német és a magyar nemzetiségtől való megtisztítását célozták. A korábban is már megfogalmazott elképzelést tartalmazó kassai kormányprogramot 1945 márciusában Moszkva is jóváhagyta. Az első magyarelles akcióra már 1945 májusában sor került, amikor is Pozsonyban fél órát adtak a magyar lakosságnak csomagolásra, majd csoportosan áthajtották őket a Duna-hídon.

Később – a potsdami nagyhatalmi konferencia beleegyezésének híján – valamelyest enyhültek a nézetek, s csak a magyarság szétszórását, összefüggő tömbjeinek felszámolását, nemzetiségi jogainak elvételét irányozták elő.

Nem késlekedtek. A jogfosztást, vagyionelkobzást követték a kényszer-munkatáborok, s az országon belül áttelepítettek több tízezer magyart. Egy asszony Érsekújvárról így ír erről: „Családomat 1947. január 14-én az érsekújvári járásban lévő Csúzról Odolicébe (kisközség a Szudéta-vidéken) deportálták. Szüleim minden ingó és ingatlan vagyoniát elkobozták, s gyakorlatilag rabszolgamunkára kényszerítették őket. Télen, mínusz húsz fokban, marhavagonokra raktak bennünket, amit napokig tartó utazás követett a kényszermunka telephelyére.” A továbbiakban mintegy 80 ezer nemzetársunkat ún. lakosságcserevel az anyaországba kényszerítették, főleg a magyarországi szlovákság önkéntesen (!) áttelepülőinek a helyére. Ezzel az aktussal – a számszerű aránytalanság következtében – négyszer annyi

hold földet és házingatlant is nyertek üldözőink. Az otthonukban meghagyott 400 ezer magyarból pedig szlovákokat kreáltak. Ők létükben fenyegetve vallották szlováknak magukat, feladva eredetét, kultúráját és anyanyelvét. A mi kommunistáink meg évtizedeken át megértők voltak, nyomták az elvtársi csókokat az ottaniak orcájára, s nem volt ez másként például a román elvbarátaikkal sem.

Érdekes, a környékünkre csak nacionalista és sovíniszta kommunisták kerültek, nekünk ebből a fajtából csak az „internacionalisták”, a nemzetárulók jutottak. Mindennek utóhatását ma is látjuk, az utódok tartják az irányt. Mekkora feszültséget okozott Orbán Viktor 2002. februári állásfoglalása, amely az Európai Unió normáival összeegyeztethetetlennek nyilvánított-

ta a csehszlovákiai magyarok tízezerit földjüktől megfosztó benesi dekrétumokat! Mekkora riadalmat okozott a státusztörvény vagy később a kettős állampolgárság témája szomszédainknál! És mily gyalázatos ellenszégülést mutattak ezekben az ügyekben mai „baloldali” politikusaink s a velük egy húron pendülő sajtó.

Most végre mintha valamiféle változás mutatkozna gondolatvilágukban a korábbiakhoz képest. De sokkal erélyesebben kellene fellépniük, mert a hajdan megtörtént etnikai alapú, kollektív magyarbüntetés mai szentesítése változatlan gyűlöletet tükröz irányunkban, s ez idegen szellemet képvisel az ezredforduló egységet építő Európájában.

Dr. Schmidt Pál

Teológus bál Pécsen

Kedves Kolléga!

Főiskolánk (PPHF) fontosnak tartja, hogy a teológia és a teológusok társadalmi presztízst növelje. Szeretnénk, ha azok, akik lelkipásztorként, hitoktatóként vagy az élet más területein a teológiát művelik, személyes hivatásuk megélésén túl egy sajátos tudást és jártasságot igénylő szakterület képviselőiként is tekintenének önmagukra.

E törekvésünk részeként más értelmiségi közösségekhez hasonlóan idén november 30-án a Nagy Lajos Gimnázium dísztermében megrendezzük első Teológus Bálunkat, amely reményeink szerint a régió teológusainak nagyszabású közösségi eseménye lesz, olyan örömteli együttlét, amely kifejezi és erősíti szakmánk megbecsülését.

Tisztelettel meghívjuk Önt, valamint szeretteit, barátait e bálra. Örömlénk, ha Önnel együtt hivatásunk megbecsülői, barátai is minél nagyobb számban eljönének.

Belépőjegyeket a főiskola tanulmányi irodáján (06-72-513-060) vagy Sipos Editen keresztül (06-20-823-07-89; siposedit@pphf.hu) igényelhet.

A belépőjegy ára személyenként ezer forint. A bálon az alkalmi viselet kötelező.

Ha részvételéhez esetleg valamiben segítségére lehetünk (pl. gyermekfelügyelet, szállás), kérjük jelezze.

A híradásokból közismert, hogy (többek között) a felsőoktatás átalakulása nyomán a mai hallgatókra tanulmányaik során egyre nagyobb anyagi teher hárul. A bál bevételét (belépőjegyek, tombola, büfé) a főiskola egy Teológus Tanulmányi Alapba helyezi, amelyet a hallgatói önkormányzat közreműködésével a hallgatók tanulmányainak támogatására fordít. Egy szakmai közösség erejét semmi nem mutathatja jobban, mint a következő generációkért vállalt felelőssége. Ezért ha ismer a környezetében olyant, aki szívesen pártolná e célt, kérje meg az alap támogatására, egyben jelezze a főiskolának, milyen módon éri el őt.

A bálon történő találkozás reményében tisztelettel köszöntöm:

Pécs, 2007. október 8.

Dr. Czeglányi Zsolt
rektor

Tamási Advent

Tamási város keresztény egyházközösségei a városi Művelődési Központ segítő közreműködésével az idei évben, a hagyományteremtés szándékával, gazdag kulturális és lelki programokkal kívánják teljessé tenni az ünnepi készüléket.

December 1-én, az 1. adventi vasárnapot megelőző szombaton délelőtt adventi játszóház és karácsonyi ajándékkészítés lesz a katolikus Plébánián, délután 4 órakor pedig ünnepélyes ökumenikus gyertyagyújtásra kerül sor a Kossuth téren. Az ünnepség végén az egyházközséghez tartozó gazdálkodó férfiak forralt borral és meleg teával kínálják majd a jelenlévőket. Az este 17.30-kor kezdődő szentmisén a katolikus Plébániatemplomban az egyházközség Szent Cecilia Kórusa lép fel, a mise után pedig Évszázadok imádságai címmel Haramza László operaénekes és lánya tartanak zenés áhitatot.

December 8-án szombaton délután a Hársfa Panziónál a gyermekek és családjuk részére szervez tartalmas programot a tulajdonos. Az óvodás és kisiskolás gyermekek betlehemeset adnak elő, lesz vidám műsor, közös imádság, éneklés, játék, körhinta és szeretetvendégség. Ezen a napon

este 16.30-kor Solymosi Ferenc orgonaművész adventi koncertjét hallgathatják meg az orgonamuzsikát kedvelők a katolikus templomban.

December 14-én pénteken este 18 órakor Hetesi Zsolt fizikus tart előadást a Városi Könyvtárban tudomány és hit kapcsolatáról.

December 15-én, szombaton a katolikus egyházközség autóbuzsós kirándulást szervez Bécsbe, ahol többek között a Szent István Dómot és a híres adventi vásár forgatóját is megtekintjük.

December 20-án este a tamási Zeneiskola növendékeinek immár hagyományossá vált karácsonyi hangversenyére kerül sor a katolikus templomban, december 22-én este pedig a dombóvári Kapos Kórus lép fel templomunkban.

December 22-én délután a város főterén, ahol a Karácsonyt megelőző hetekben adventi vásárra is sor kerül, a hittanos gyermekek adnak zenés műsort a Megváltó születésének ünnepét köszöntve.

A szervező egyházközségek lelkipásztorai bíznak abban, hogy sokrétű programjainkkal valóban tartalmassá tudjuk tenni a karácsonyi készüléket.

Szaxofon verseny a Szent Mór Iskolaközpontban

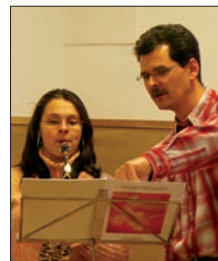
A III. Országos Szaxofonversenyt rendezték meg Pomázon, november második felében. A versenyen részt vett Larina Viktória, a Szent Mór Katolikus Iskolaközpont tanulója, aki Aubrecht Dénes tanár úr növendéke. Viki szép eredményt ért el, hiszen országos versenyen harmadik helyezett lett. Amikor zenei múltjáról kérdezgettem elmonda, hogy szülei mindketten zenével foglalkoznak, onnan ered az érdeklődés, a zeneszeretet. Egy alkalommal szülőhelyén, Ukrajnában is részt vett már szaxofonversenyen.

A gyakorlásról szólva megemlítette, hogy naponta átlag egy órát gyakorol. Jár még más különórákra is, sőt párhuzamosan a szaxofon mellett zongorázik, azonban ez kisebbíti a szaxofon értékét. Híres ember szeretne lenni Viki, akire odafigyelnek az emberek. Aubrecht Dénes tanár úrtól megtudtam, hogy eddig nem vitte növendékeit versenyre. Mint mondta, ahhoz hogy valaki részt vegyen egy versenyen, nem elég a gyakorlás. Oda különösen jó muzikalitás kell, és az, hogy a diák biztonsággal használja hang-

szerét. Érdekes megállapítás-ként hangzott el a beszélgetésben, hogy kezd elnőiesedni a szaxofon szaktárgy. A mostani versenyen a növendékek 50 százaléka lány volt. Beszélgetésünk végén Viki elárulta, hogy nagyon szeret szabadidejében zenét hallgatni, de olyankor inkább a könnyűzene jelent neki kikapcsolódást, feltöltődést.

Gratulálunk és további sikereket kívánunk Viki!

Fazekas Orsolya

A Brenner János emlékévé alkalmából 2007. december 13-án 13.30-kor ünnepi szentmise lesz a Ciszterci Rend Nagy Lajos Gimnáziuma szervezésében Pécsen a Belvárosi plébánia templomban (Dzsámi). A szentmisét követően az iskola földszinti folyosóján megáldjuk és leleplezzük az iskola egykori diákjának, vértanújának Brenner Jánosnak bronzszobrát. A szobrot Nagy István János szobrászművész készítette. Az eseményre mindenkit szeretettel várunk! Este színházi előadás lesz a gimnázium dísztermében; Iváncsits Tamás Brenner Jánosról szóló zenés drámája, A jó pásztor.

Pécsi Advent 2007

Magyarország egyik leghíresebb, mediterrán hangulatú városában, ahol közel 2000 év óta él a kereszténység, kulturális bemutatókat és adventi vásárt rendezünk minden év decemberében. Megyéspüspök úr szavait idézve: *„Megnyílnak a Bazilika millenniumi bronz kapui, melyek hívnak és csalogatnak. A kapu nem lemezből készült, nem elválasztó falként áll előttünk, hanem venyige szőlőlevéllel, természettel, a románkori szimbolikájában megtalálható állatkákkal, madarakkal.”*

A Bazilika megtelik a kultúra jeles képviselőivel, akik európai és hazai kultúránk szebbnél szebb darabjait kínálják. A téren kézművesek kínálják portékáikat, hívogat a forralt bor és a kürtős kalács illata.

A Pécsi Advent ideje alatt ingyenesen látogatható a Bazilika és a Dómmúzeum. Keddtől szombatig délelőtt 11.00 és 12.30 órai kezdettel, előzetes bejelentkezéssel (tel.: 72/513-080) idegenvezető kíséretében tekinthetők meg az említett helyszínek.

December 7. és 21. között minden délután az egyházmegye területén élő kistérségek kalauzolják vendégeinket. Bemutatják hagyományvilágukat, népszokásaikat, kultúrájukat és a kezük munkájával készült kézműves termékeiket.

E rendezvénysorozattal nem csak a Bazilikát és annak terét kívánjuk megnyitni, hanem az emberi szíveket is, melyek kell, hogy békességet és szeretetet sugározzanak minden jóakarátú és jó szándékú ember felé, hogy a jó jobbra, a rossz pedig jóvá válhasson.

AZ ADVENTI ÜNNEPI NAPOK PROGRAMJAI INGYENESEN LÁTOGATHATÓK!

www.pecsiadvent.hu

